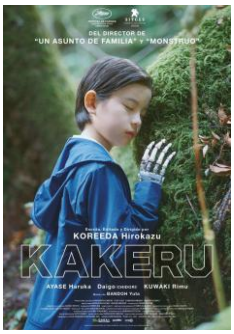
CINEBAIX
C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat
Segueix-nos a:

Kakeru (Sheep in the Box)

Títol original: *Hako no Naka no Hitsuji* (AKA: *Sheep in the Box*) **Direcció i guió:** Hirokazu Koreeda **País:** Japó **Durada:** 126 min **Any:** 2026 **Gènere:** Ciència-ficció **Interpretació:** Haruka Ayase, Rimu Kuwaki, Daigo, Kotaro Daigo... **Música:** Taku Matsushiba **Fotografia:** Ryûto Kondô **Distribuïdora:** Vertigo Films **Estrena a Espanya:** 16/10/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en japonès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

En un futur pròxim, una parella marcada per la pèrdua del seu fill accepta acollir a casa un nen humanoide creat a la seva imatge amb intel·ligència artificial. El que comença com un intent desesperat per alleujar el dolor es converteix en una nova vida familiar, tan lluminosa com inquietant. La tecnologia pot tornar-nos els qui estimem? (Filmaffinity)

CRÍTICA

Fill 2.0

Un futur no gaire llunyà, en què els drons reparteixen les compres fetes a internet, molts desplaçaments es fan amb patinet i altres vehicles de tecnologia neta, i en què la intel·ligència artificial avança que és una barbaritat. En aquesta tessitura, l'arquitecta Otone i el constructor Kensuke, un matrimoni que no ha estat capaç de superar la mort del seu fill Kakeru, un nen, en un accident, reben informació d'una empresa anomenada ReBirth que ofereix humanoides per reemplaçar éssers estimats, i així suportar millor l'etapa del dol. L'aparença externa d'aquests robots és la d'un ésser humà idèntic al reemplaçat, encara que no menja ni exerceix altres funcions fisiològiques, i el pot fer malbé l'aigua; en canvi, prèvia entrega de vídeos i records, reprodueix fidelment gestos i reaccions del difunt, i aprèn per assemblar-s'hi cada vegada més. L'arribada a casa d'aquest fill 2.0 sense cost, és un prototip, produeix reaccions oposades, ja que per descomptat aparta el dol, i desperta l'amor dorment, però racionalment no pots deixar de considerar que ets davant d'una màquina.

El prolífic i tot terreny cineasta japonès **Hirokazu Koreeda**, director, guionista i muntador, torna a demostrar la seva sensibilitat humanista en proposar una trama en forma de faula que posa en primer pla la cada vegada més omnipresent intel·ligència artificial, que hauria de rebre una resposta concorde a la magnífica humanitat de què Lleó XIV ha parlat recentment en una encíclica. Per descomptat el film dona per a mil debats, sobre l'acceptació de la mort i el progrés tecnològic, i batega constantment la idea de si en la progressiva deshumanització de l'ésser humà, distret sovint en tantes ximpleries i perdut en el seu laberint existencial, una màquina programada pot desarmar amb unes accions que, parafrasejant *Blade Runner*, són "més humanes que les dels humans".

En aquest sentit, tenen força les reaccions de la mare –que veu en el robot un reemplaçament perfecte del que ja tenia, fins que alguna cosa comença a desquadrar-se– i del pare –que del ferm rebuig inicial, comença a establir una mena de complicitat, però també instrumentalitza el noi, a qui veu com una eina per descobrir algun "culpable" de la mort del seu fill–. I l'àvia, amb la seva visita inesperada, introdueix també un interessant element disruptiu a com s'ha acceptat aquest nou estat de les coses. És veritat que a la trama hi ha alguns punts no resolts o una mica opacs, però el conjunt és tremendament suggestiu.

Funciona bé el recurs a l'arquitectura sostenible, i a les matèries de fusta i acer, com a subtext de com l'ésser humà ha de conviure amb les màquines. O la lectura d'*El petit príncep* d'Antoine de Saint-Exupéry, amb el dibuix de l'ovella que mai no acaba de satisfer fins que està tancada dins d'una caixa. Potser és una mica forçada la idea del grup de nens, robots i humans, que conformen una mena d'idíl·lica Terra de Mai Mai a l'últim tram del film, que vol ser molt líric i que dona peu a un últim tram excessivament llarg i obert a interpretacions. I la idea de la comunió amb la natura, ecologia pura, fa pensar a més que és molt del gust oriental.

Haruka Ayase i **Daigo Yamamoto** fan un treball magnífic com els pares, és ple de matisos i amb el seu concurs s'evita en tot moment l'encaramel·lament. També resulta natural el nen **Rimu Kuwaki**, que ben dirigit trasllada la impressió d'un robot molt humà, però robot, sense l'absoluta perfecció d'imitar les maneres d'una criatura. I té mèrit el disseny de producció, perquè ens introdueix en un futurisme proper i quotidià, que no cerca ostentació, de manera que els humanoides i el seu funcionament s'accepten amb completa naturalitat.

José María Aresté – decine21.com